

Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Oszályozás	
		92	
Szerző:		Hely	Benedek Marcell
Cím:		Idő	1960
Forrás:		Személy	
		Helyszám	
		(Köt. v. füz.) (Oldal)	
		(Idő)	1960. sept. 22.
		(Hely)	Képzőmunka

(garai)

Látogatás a hetvenöt éves Benedek Marcellnál

Sűrűn csikordul ezekben a napokban a Vércse utcai villa kertjének vaskapuja: kora reggeltől érkeznek a látogatók — a régi barátok, kortársak, egykori tanítványok s a mai növendékek —, hogy üdvözöljék a 75. születésnapját ünneplő Benedek Marcell professzort, a kiváló író, esztétikust és irodalomtörténészt. Zenész barátai néhány nappal ezelőtt rögtönzött kamarakoncertet rendeztek tiszteletére, itt a kertben — összefutott az egész környék erre a műsoron kívüli hangversenyre —, az imént pedig a Táncsics Gimnázium VIII. osztályos tanulóinak küldöttsége kereste fel. Az ifjú látogatók magukkal hoztak egy — magnetofont,

hogy megörökítsék a beszélgetést és lepergethessék az iskolában is.

Benedek Marcellról aligha lehet olyat kérdezni, amire már ne választol volna cikkeiben, tanulmányaiban, könyveiben, hiszen köztudomású, hogy egész életében fáradhatatlanul dolgozott: 35 önálló regény, közel 300 nagyobb műfordítás, s megszámlálhatatlan kisebb-nagyobb tanulmány, cikk, könyvekhez írt előszó tanúskodik hatvanhat éves írói pályafutása eredményeiről — műveinek bibliográfiája is önálló kötetet tesz ki.

— A szülői házban, édesapám mellett jegyeztem el magam az irodalommal — emlékezik vissza Benedek Marcell

pályakezdésének éveire. — Kilenc esztendőskoromban már hosszabb verset írtam a Magyar Hírlap karácsonyi számába és még 17 éves se voltam, amikor sikert arattam egy Rostand módorában írt

verses-romantikus drámával az Akadémia pályázatán. Két évvel később vizsgáztam műfordításból is: a Nemzeti Színház mutatta be Rostand egy kevésbé ismert művét, a »Napkeleti királykisasszony«-t az én fordításomban. Sokat beszélhetnék a Thália Társaságról is, ifjúságom egyik legjelentősebb korszakáról, amely ma már — akkor még nem is sejtettük — történelemmé vált.

— Sokat dolgoztam, sokat harcoltam életemben — folytatja Benedek Marcell —, mellette elnyomtam, de arra büszke vagyok: ha nem is írhattam meg mindent, amit akartam, sosem írtam olyant, amit nem akartam, amit ne vállalnék tiszta szívemből. Szép volt az életem, mert szeretem a munkámat és célja volt mindannak, amit tettem. Bár testben elfáradtam, nincs türelmem a csendes szemlélődésre: két új könyvemet fejeztem be és rendeztem sajtó alá. Az egyik a versről, a versolvasás művészetéről szól, a másikkal pedig régi adósságomat akarom törleszteni: Román Rollandot szeretném bemutatni a magyar olvasóknak — úgy, ahogy én ismertem.

— A Horthy-rendszer huszonhat esztendőn keresztül megfosztott a tanári katedrától. Ezeket az éveket igyekszem most bepótolni: irodalomtörténetre oktatom az ifjúságot az egyetemen. Jelenleg a modern drámáról beszélgetek katedrámon s mellesleg a stíluselemzésről is. Minden alkalmat megragadok, hogy harcoljak a magyar nyelv és stílus elszűrkülése ellen és emlékeztessenem a fiatalságot nyelvünk gazdagságára, szépségére. (garai)